

„Zjistěte, co otec chce. Nemám v úmyslu přijít na schůzku nepřipravený. A udělejte mi můj obvyklý proteinový koktejl. Budu hotový za patnáct minut.“

„Ano, pane.“ Dveře ložnice už se za mnou zabouchly, když mi jeho slova dolehla k uším.

Prostěradla na prázdné posteli byla zmuchlaná a pokroucená jako řeka protékající kaňonem. Moje hospodyně vymění ložní prádlo a odstraní veškeré pozůstatky včerejší noci. Alespoň bude mít i něco jiného na práci než jen prohledávat střešní byt ve snaze nalézt zrnko prachu.

Vešel jsem do koupelny a zamířil ke skutečnému důvodu, proč jsem si koupil tento byt: ke sprše za milion dolarů.

Stěny tvořilo sklo od podlahy až ke stropu, s nerušeným výhledem na okolní svět. Budova, ve které jsem bydlel, se tyčila nad jižním koncem Central Parku; více než padesát bloků stromů a zelené trávy, nic jiného.

Pokud bych věřil v Boha, bylo by to něco jako můj chrám. Voda by po mně stékala jako při křtu, smývala by mé hříchy a nebesa by byla téměř na dosah. Ještě nikdy jsem tohle posvátné útočiště s nikým nesdílel.

O patnáct minut později už jsem měl na sobě tmavomodrý oblek a barevně sladěnou kravatu a na zadním sedadle svého osobního sedanu do sebe lil proteinový nápoj. Můj řidič zkušeně kličkoval po West Side Highway a vezl mě do mé kanceláře na Wall Street, světové mekky peněz.

Náš rodinný podnik se směle mohl holedbat tím, že udržoval soukolí kapitalismu v pohybu. Naše rodina byla už po několik generací zpátky nechutně bohatá,

ale naše duše byly stejně bezcenné jako pošlapané papírky na podlaze burzovního parketu.

Moje sestra Chloe byla jedinou světlou výjimkou z rodinného šílenství Shawových. Její srdce nebylo poskvrněno zradou a lží a já si dennodenně sliboval, že její nevinnost musí zůstat nedotčena a že ji vynechám z našich falešných machinací.

Jared seděl na luxusní kožené sedačce na protějším konci. Štěkal do telefonu a snažil se zjistit důvod dnešní neplánované porady. Zřejmě se mu to nedařilo, protože jsem si všiml, jak se mu nad čelem tvořil pot. Dokonce i Vanessa, osobní asistentka mého otce, která pro něho pracovala už pětadvacet let, tvrdila, že nic neví.

Poklepával jsem ukazováčkem pomalými, rytmickými pohyby na opěradlo. Občas jsem v otcových komplotech dokázal zvítězit, ale dnes jsem se cítil ztracený ještě předtím, než jsem vůbec uslyšel půl slova z jeho úst. Ať už mi dnes chtěl naservírovat cokoli, bylo to opředené tajemstvím.

Můj telefon se rozvibroval příchozí esemeskou. Vytáhl jsem ho z kapsy saka a odemkl obrazovku. Objevila se zpráva od Barbie s fotografií jejích našpulených rtů, jak mi posílá polibek. Dlouhé zlaté vlasy rámovaly její dokonalý oválný obličej modelky. Ze všeho nejdůležitější však byly emoce, které se zrcadlily v jejích modrých očích. Naznačovaly nezbednost, v níž nebyl ani ždíbec smutku. Vybral jsem si ji z agentury s vědomím, že až to mezi námi skončí, odejde o něco bohatší a nebude si namlouvat, že by mohlo jít o něco víc.